

Arrest

nr. 195 615 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat F. JACOBS en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 april 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 juni 2016 en op 10 mei 2017.

1.3. Op 26 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 23 augustus 1995. U bent van Palestijnse origine en u bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij de UNRWA. U bent van opvoeding een soennitisch moslim, maar praktiseert niet. Uw ouders scheidden in 2004. In 2008 hertrouwde uw vader. U heeft een volle broer en drie halfzussen. Rond 2005 verhuisde u met uw vader naar de Andalus-toren in het Noorden van Gaza-stad en hij woont daar nog steeds.

Uw vader werkte voor de Palestijnse Autoriteit als directeur van een afdeling in het ministerie van gezondheid. Na de staatsgreep door Hamas stopte hij met werken maar hij krijgt nog steeds zijn loon uitbetaald. Dit is het enige inkomen van uw gezin. De hoofdbezigheid van uw vader is momenteel een organisatie voor gehandicapten die hij leidt.

In 2011 ging u een semester op uitwisseling naar de VS. U kon slechts het tweede semester daar spenderen omdat de Hamas-overheid u niet liet vertrekken voor het eerste semester. In 2013 ving u universitaire studies aan in Cyprus.

Uw gehele familie is Fatah-gericht en verscheidene familieleden hadden vóór de staatsgreep van Hamas serieuze posities binnen de Palestijnse Autoriteit. Verschillenden hebben daardoor na de staatsgreep problemen gehad vanwege Hamas. Uw vader was al sinds vroeger lid van Fatah en spendeerde vanwege zijn activiteiten zeven jaar in Israëlische gevangenissen. Hij was lid van een centraal comité binnen Fatah. Zelf begon u vanaf uw 16 jaar deel te nemen aan Fatah-activiteiten. Na de staatsgreep door Hamas zette u zich hoofdzakelijk in binnen de sociale tak van de partij en u schreef soms op facebook, hield contact met enkele tijdschriften en u postte een sporadisch artikel.

In 2010 werd u samen met uw vader een eerste keer opgeroepen en ondervraagd in verband met zijn organisatie. Toen u in 2011 terugkeerde van de VS hield men uw identiteitskaart in en u moest die later gaan halen. Ook in 2011 moest u een nacht in de gevangenis spenderen. U en enkele anderen hadden toen geprobeerd iets te doen rond de herdenking van Yasir Arafat, maar een paar van jullie, onder wie uzelf, werden gearresteerd. Rond 2013 werd u een tweede keer opgeroepen en ondervraagd in verband met de organisatie van uw vader. In Cyprus plaatste u een keer een post op uw facebook-pagina over corruptie binnen Hamas. Als gevolg daarvan werden uw vader en uw broer opgeroepen. Tijdens alle oorlogen mocht u net als veel andere Fatah-activisten niet buiten komen.

Eind juni of begin juli 2014 keerde u voor een bezoek aan uw familie terug naar Gaza. U bleef er doorheen de oorlog en pas in augustus 2014 reisde u weer naar Cyprus. Dat was uw laatste keer in Gaza. In Cyprus vroeg u een Duits visum aan dat u op 30 maart 2015 kreeg. Op 5 april 2015 reisde u per vliegtuig naar Duitsland. U besloot niet in Duitsland te blijven en op 19 april 2015 kwam u België binnen. U wachtte met een asielaanvraag in te dienen tot 21 oktober 2015 opdat de Belgische autoriteiten u niet meer zouden kunnen repatriëren naar Duitsland in het kader van de Dublin-overeenkomsten.

In november 2016 trok uw broer naar Egypte om zijn studies aan de American University of Cairo aan te vatten, waarvoor hij een beurs kreeg. Rond maart 2017 trokken ook uw stiefmoeder en uw twee halfzussen naar Egypte en zij verblijven nog steeds daar. Uw vader woont nog steeds in jullie appartement in Gaza.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en deze van uw vader, UNRWA kaart, uw studentenkaart, uw stemkaart, een mail waarin u communiceert met het magazine 972, attest Fatah, oproepingsbrief tijdens de oorlog, attest NCCR dat u als vrijwilliger actief was, schooldiploma, attest beurs VS.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege

als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 08/06/2016 [1], p. 13, 14). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) heeft u niet aangetoond dat de problemen die u had in de Gazastrook van die aard zijn dat ze u dwongen het mandaatgebied te verlaten en wel om onderstaande redenen.

Vooreerst dient uw politiek profiel gerelativeerd te worden. Uw familie in zijn geheel is overduidelijk Fatahgeoriënteerd. Verscheidene leden van uw ruimere familie hadden posities binnen de partij of werkten voor de Fatah-gecontroleerde Palestijnse Autoriteit, veelal binnen de veiligheidsdiensten (zie CGVS 1, p. 7, 8 en zie gehoorverslag CGVS dd. 10/05/2017 [2], p. 8-9, 11). Vooral die laatste groep heeft in de periode na de staatsgreep door Hamas problemen gekend: opsluitingen, lastig vallen, vandalisme (zie CGVS 1, p. 8) en twee van uw neven werden zelfs door Hamas-militanten in hun been geschoten (zie CGVS 2, p. 8-9). Het mag duidelijk zijn dat deze familieleden het slachtoffer werden van dergelijke mishandelingen en daden van geweld vanwege hun werk bij de veiligheidsdiensten. Gezien het vanzelfsprekend vooral de gewapende diensten van de Palestijnse Autoriteit waren die Hamas bestreden in de aanloop naar de staatsgreep, bestaat er een spijtige logica om de leden van die diensten na de staatsgreep te viseren. Dit is echter niet de positie waarin uw gezin zich bevindt. Uw vader had weliswaar een positie binnen de Fatah-partij en werkte voor de Palestijnse Autoriteit (zie CGVS 1, p. 6, 7), maar dat was binnen het ministerie van gezondheid, niet binnen de veiligheidsdiensten. Zelf hebt u nooit voor de Palestijnse Autoriteit gewerkt. Aangezien jullie situatie zo verschilt van die van uw familieleden, kan wat hen overkwam niet als illustratie dienen voor wat u zou kunnen overkomen.

Uw eigen politiek en sociaal activisme bestond uit uw vader bijstaan in zijn organisatie voor gehandicapten (zie CGVS 1, p. 11), enkele sociale activiteiten met Fatah (zie CGVS 1, p. 7, 11), deelname aan bijeenkomsten onderen jongeren met gedeelde meningen binnen welk kader u soms deelnam aan manifestaties (zie CGVS 1, p. 7, 11 en zie CGVS 2, p. 5, 6, 8) en sporadisch schreef u artikels die op het internet verschenen of gaf u uw mening op het internet of tijdens een interview voor een zender. Een keer daargelaten ging dit niet over politiek maar over de situatie in Gaza in het algemeen en specifiek tijdens de oorlogen (zie CGVS 1, p. 11, 12, 13).

Samengevat mag worden gesteld dat uw politiek profiel behoorlijk beperkt is en zeker niet te vergelijken qua gevoeligheid in de ogen van Hamas met sommige leden van uw ruimere familie. De aanvaringen met Hamas die u schetste ondersteunen dit ook, in de zin dat ze steeds beperkt zijn in ernst en duur, zoals hier wordt toegelicht:

In 2011 werd u verhinderd uw uitwisselingsjaar in de VS op tijd te beginnen doordat Hamas jullie groep niet liet vertrekken. U vermoedde dat ze dachten dat jullie te veel door het Westen werden beïnvloed (zie CGVS 1, p. 11 en zie CGVS 2, p. 6). Dit is uiteraard laakbaar, maar is niet van die aard dat het u zou dwingen het mandaatgebied te verlaten. De groep in zijn geheel mocht trouwens niet vertrekken. U werd dus niet persoonlijk geviséerd (zie CGVS 2, p. 6).

Eveneens in 2011 was een groep jongeren waarbij u betrokken was van plan iets te organiseren rond de jaarlijkse herdenking van Yaser Arafat. Enkelen van jullie, onder wie uzelf, werden echter op voorhand gearresteerd en een nacht vastgehouden (zie CGVS 1, p. 12 en zie CGVS 2, p. 6, 8).

Hamas hield klaarblijkelijk de organisatie van uw vader in de gaten en benaderde die met enig wantrouwen. Daardoor werd hij enkele keren opgeroepen. Ook uzelf werd tweemaal opgeroepen ter ondervraging. De vragen handelden over de sponsors van de organisatie en over waarom uw vader Hamas niet steunt. Het zou hun bedoeling zijn geweest invloed te krijgen op de organisatie. U werd niet vastgehouden en de ondervragers gedroegen zich correct (zie CGVS 1, p. 12 en zie CGVS 2, p. 5, 6, 7). Ook uw broer werd op dezelfde wijze enkele keren opgeroepen en ondervraagd (zie CGVS 2, p. 7-8).

Verder kwam u enkele keren in aanvaring met Hamas in verband met uw activiteiten op het internet. Terwijl u in Cyprus studeerde plaatste u iets op het internet over corruptie binnen Hamas of over onderhandelingen tussen Fatah en Hamas. Als gevolg hiervan werden uw vader en uw broer opgeroepen. Uw vader zei u in het vervolg geen artikels meer over Hamas te schrijven, wat u ook niet meer deed (zie CGVS 1, p. 11 en zie CGVS 2, p. 7, 9). Tijdens een wapenstilstand tijdens de oorlog van 2014 werd u opgeroepen door Hamas. Ze vroegen u iets positief over hen te schrijven. U deed alsof u akkoord ging, maar schreef niets (zie CGVS 1, p. 11 en zie CGVS 2, p. 7).

Ten slotte mochten jullie van de Hamas-militie al-Qassam het huis niet verlaten tijdens oorlogen. Dit bevel was niet specifiek gericht tegen uw familie, maar tegen alle Fatah-aanhangers (zie CGVS 1, p. 11 en zie CGVS 2, p. 6).

Het bovenstaande in acht genomen moet gezegd dat de problemen die u meemaakte door Hamas beperkt zijn in ernst en omvang. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat zij u ertoe dwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Gevraagd naar wat u Gaza deed verlaten gaf u als reden, naast de oproepingen en het lastig vallen, het besef dat u uw mening niet kon zeggen (zie CGVS 1, p. 14). Daartegenover staat echter dat u het in de regel niet had over Hamas, maar over de algemene situatie in Gaza (zie CGVS 1, p. 13 en zie CGVS 2, p. 7). Er is geen reden dat dit u in de problemen zou moeten brengen. Bovendien stelt het CGVS vast dat u niets negatiefs meer schreef over Hamas sinds uw vader u een enkele keer waarschuwde nadat hij was opgeroepen ten gevolge van iets dat u op facebook had geplaatst (zie CGVS 1, p. 11 en zie CGVS 2, p. 9). Uw facebook-account, een van de kanalen waarop u zaken publiceerde, heeft u zelfs gedesactiveerd (zie CGVS 1, p. 12). Uit uw gedragingen blijkt niet dat internetpublicaties die kritisch zijn over Hamas een onontbeerlijk onderdeel zijn van uw persoon, gezien het relatieve gemak waarmee u zich hiervan kon weerhouden. Bovendien blijkt dat u bereid bent een modus vivendi te vinden om om te gaan met de beperkingen die Hamas oplegt. Bijgevolg kan niet worden gesteld dat u zich niet opnieuw naar het UNRWA-mandaatgebied kan begeven door het besef dat u uw mening niet kan geven.

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier), dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden. Naar aanleiding van het conflict van 2014 biedt het noodopvangprogramma van het UNRWA aan de ontheemde vluchtelingen uitkeringen waarmee ze een woning kunnen huren, of bijstand in de vorm van contant geld om hun woning te herstellen of te herbouwen. Hoewel blijkt dat het UNRWA financieringsproblemen heeft, beletten deze problemen het UNRWA echter niet, zijn opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen. Uit de informatie bij uw administratieve dossier blijkt namelijk dat de oproepen voor fondsen terugkeren voor dit agentschap, dat jaarlijks grotendeels afhangt van de schenkingen van de lidstaten van de Verenigde Naties. Door deze schenkingen kon het agentschap 2016 tot een goed einde brengen en zijn bijstandsoopdracht, die talrijke onderdelen bevat, op koers houden. Het agentschap communiceert regelmatig via wekelijkse rapporten op internet over zijn operaties in Gaza. Uit die informatie blijkt dus niet dat het UNRWA zich in een zodanige situatie bevindt dat zijn opdrachten in het gedrang zouden komen, dat u bijgevolg geen

bijstand niet zou kunnen genieten en u zich in geval van terugkeer in een ernstige onveilige situatie zou bevinden. Integendeel, het blijkt dat het UNRWA het voorbije jaar zijn opdrachten heeft vervuld en dat het agentschap fondsen zoekt om de verschillende opdrachten en projecten die het zichzelf voor 2017 heeft opgelegd, tot een goed einde te brengen. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt of waaruit blijkt dat het voor de UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee de UNRWA belast is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Gazastrook verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw herkomst en uw studies, betrokkenheid Fatah, oproeping door Hamas, zaken die het CGVS niet in twijfel trekt. De communicatie met het magazine 972 toont aan dat u soms zaken op het internet publiceerde, maar tegelijkertijd dat u negatieve uitspraken over Hamas meed, in de lijn met wat hierboven werd besproken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Bovendien zal de Palestijnse Missie weliswaar op de hoogte zijn van het bestaan van een asielprocedure in België, maar is deze van oordeel dat deze procedures niet tegen de Palestijnse Autoriteit gericht zijn. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Tenzij u Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor uw verblijf in België, is er geen enkele reden om aan te nemen dat het feit asiel te hebben aangevraagd, een hindernis voor een terugkeer naar Gaza kan vormen.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. Het Egyptische leger en de politie reageren

op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Palestijnen uit de Gazastrook worden hierbij niet gevisieerd. Er is in de Sinai te Egypte actueel echter geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook. De organisatie van het busvervoer wordt wel bemoeilijkt door de veiligheidssituatie in deze zone. De pendeldiensten worden namelijk in functie van de veiligheidssituatie in het gebied, en bijgevolg op onregelmatige tijdstippen, georganiseerd. Ze worden bovendien beveiligd.

In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds de dubbele aanslag van 24 oktober 2014 ongeveer dertigmaal open geweest, telkens voor een periode van één of meerdere dagen. Specifiek voor wat het jaar 2016 betreft, werd de doorgang regelmatig geopend dan in 2015. Van mei tot december 2016 was hij elke maand meerdere dagen open en op het einde van het jaar steeg het aantal dagen dat de doorgang open was. Ook in de maanden januari tot en met april 2017 was de grensovergang één of meerdere dagen per maanden geopend. Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. Zo zijn er in 2016 minstens 28 492 personen via de grensovergang te Rafah teruggekeerd naar de Gazastrook. In het eerste kwartaal van 2017 zijn er 5838 Gazanen teruggereisd naar de Gazastrook.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk, ook al kan die mogelijkheid tot terugkeer onderbroken zijn ten gevolge van de veiligheidssituatie in de Sinai regio waar doorgereisd moet worden. Het gegeven dat de Egyptische autoriteiten de grensovergang op onregelmatige tijdstippen openen, impliceert echter enkel dat u uw terugreis naar de Gazastrook voldoende op voorhand zal moeten plannen, en dat u de (sociale) media dient te consulteren om op de hoogte te blijven van de geplande openingsdagen van de grenspost. Alhoewel de procedure om terug te keren hierdoor wel enige tijd in beslag kan nemen, is het niet zo dat u gedurende lange tijd in het ongewisse zal blijven over de datum waarop hij de grensovergang zal kunnen oversteken. De grensovergang is immers sinds juni 2016 maandelijks één of meerdere dagen geopend geweest.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie CGVS 1, p. 13) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 31 maart 2017 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiële sector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van **zeer uitzonderlijke omstandigheden** waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering **klemmend** zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). **U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.** Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Uw broer, uw stiefmoeder en uw twee halfzussen verblijven momenteel weliswaar in Egypte, maar uw vader woont nog steeds in Gaza in het appartement dat jullie daar bezitten (zie CGVS 2, p. 2, 3). Uw vader werkte vroeger als directeur op het ministerie van gezondheid en krijgt nog steeds zijn loon van ongeveer ILS 5000 (zie CGVS 1, p. 6 en zie CGVS 2, p. 4, 10). Ook uw moeder woont nog steeds in Gaza, maar bij haar eigen familie (zie CGVS 2, p. 4). Met zowel uw vader als uw moeder houdt u contact (zie CGVS 2, p. 4, 5). In geval van terugkeer naar Gaza kan opvang bij uw familie dus geen probleem zijn. Dat uw familie, ondanks de situatie in Gaza, een zekere vorm van financiële zekerheid genoot blijkt uit de volgende zaken: u had de kans om op uitwisseling te gaan naar de VS (zie CGVS 1, p. 3), u kon het zich veroorloven enkele jaren te gaan studeren in Cyprus (zie CGVS 1, p. 3) en de UNRWA-steun die jullie kregen gaven jullie aan andere familieleden (zie CGVS 1, p. 14).

Ook wat uw ruimere familie betreft beschikt u over een degelijk netwerk in Gaza (zie CGVS 2, p. 11). Verscheidene ooms en tantes wonen in het buitenland. Tien van hen wonen nog steeds in Gaza. Drie van hen lijken niet in een goede financiële situatie te zitten: een oom is werkeloos, een andere oom behelpt zich met wat hij kan en een tante woont in haar ouderlijk huis sinds haar scheiding. De overigen hebben echter degelijke jobs en men mag er van uit gaan dat zij zichzelf kunnen onderhouden en eventueel ook voor u steun kunnen bieden in geval van nood. Een tante werkt voor een vrouwenvereniging, een oom is advocaat, een oom werkt bij een verzekeringsmaatschappij, de echtgenoten van twee tantes zijn dokter en twee ooms werkten bij de veiligheidsdiensten van de Palestijnse autoriteit. Van een zegt u dat hij zijn loon nog steeds krijgt en bij de ander is dat normaal gezien ook het geval.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongegrond karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, na de wapenstilstand van november 2012, relatief kalm was. Het jaar 2013 kende het laagste aantal burgerslachtoffers sinds 2000. Deze daling was voornamelijk toe te schrijven aan een vermindering van de vijandelijkheden tussen de Palestijnse gewapende groeperingen en het Israëliisch leger.

Het jaar 2014 werd op zijn beurt gekenmerkt door een plotse en hevige uitbarsting van geweld tussen Israël en Hamas. Op 8 juli 2014 startte Israël een grootschalige militaire operatie in de Gazastrook, genaamd "Operatie Beschermde Rand". Gedurende de 51 dagen die daarop volgden, verloren meer dan 1400 Palestijnse burgers het leven, en raakten meer dan 10.000 burgers gewond. Op 26 augustus 2014 werd, via mediatie door de Egyptische autoriteiten, een staakt-het-vuren afgesloten dat voor onbepaalde tijd moet gelden. Sindsdien is de veiligheidssituatie in de Gazastrook identiek aan de situatie die het conflict voorafging. De meerderheid van de incidenten die er actueel in de Gazastrook voorkomen, vinden plaats in de zogenaamde bufferzones ("Access Restricted Areas, ARA"), alwaar Israëliische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is echter gering.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 2, §2 en §3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 1D van de Conventie van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel wijst verzoeker erop dat hij als UNRWA vluchteling geregistreerd is. Deze status biedt hem evenwel geen bescherming tegen bedreigingen, foltering en vervolgingen die uitgaan van Hamas. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkel onderzoek heeft verricht in verband met de daadwerkelijke bescherming die UNRWA in de Gazastrook kan bieden en hij wijst er, onder verwijzing naar het verslag *“Focus: oorlog in Gaza, de eindbalans”* van Amnesty International van 24 oktober 2014, op dat UNRWA instellingen in een recent verleden zelf het specifiek doelwit waren van aanvallen. De “onbevoegdheid” en machteloosheid van UNRWA blijkt volgens verzoeker ook uit de twee in het verzoekschrift geciteerde artikels van UNRWA, met name het artikel *“Palestine refugees”* en *“Gaza situation report Issue 102”* van juli 2015. Verzoeker stelt dat, zo uit de door hem geciteerde informatie blijkt dat in 2014-2015 de onzekerheid reeds hoog was, basisnoden amper gedekt werden en de mogelijkheden om Gaza binnen of buiten te gaan uiterst beperkt en gevaarlijk waren, de situatie drie jaar later op aanzienlijke wijze en sneller dan voorzien is verslechterd. Waar tien jaar geleden gesteld werd dat Gaza onleefbaar zou zijn in 2020, blijkt thans dat Gaza anno 2017 reeds onleefbaar is geworden, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar het rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017, alsook naar het artikel *“Toestand in Gaza verslechtert ‘verder en sneller’”* van 13 juli 2017, het artikel *“Interview: UN’s Robert Piper says political actors losing sight of suffering in Gaza”* van 11 juli 2017, het artikel *“Gaza onleefbaar door collectieve straf van Palestijnse president”* en het artikel *“Geen water, geen stroom, Gaza is al onbewoonbaar”*. Verzoeker merkt op dat voornoemd rapport van UNSCO van 11 juli 2017 wijst op het verdwijnen van de middenklasse, waartoe verzoeker gelet op het socio-economisch profiel van zijn gezin behoort, en aantoonde dat slechts een vrij beperkt deel van de bevolking “rijker” wordt, namelijk de mensen die de tunnels bouwen en/of die materiaal en voedingswaren via de tunnels in Gaza binnenkrijgen en deze op de zwarte markt verkopen. Dit zijn waarschijnlijk de mensen die inderdaad nog naar een restaurant kunnen gaan en bungalows aan de kust bouwen, daar waar de beslissing de indruk schept dat dit voor een meerderheid van de bevolking ook waar is, aldus verzoeker, die betoogt dat dit echter niet aanneembaar is wanneer alle informatie eensluidend wijst op een humanitaire crisis door een gebrek aan elektriciteit, drinkwater en essentiële zorgen, crisis welke te wijten is aan verscheidene parameters, waaronder de uiterst hevige strijd om de macht tussen Hamas en Fatah, de blokkade en het gebrek aan fondsen om UNRWA te financieren. Om zijn betoog kracht bij te zetten citeert verzoeker nog uit diverse recente persartikels.

In een tweede onderdeel wijst verzoeker erop dat de grens met Egypte slechts zelden en ook heel kort wordt geopend en dat men uiteraard niet lang op voorhand kan weten wanneer en hoe lang de grens zal geopend zijn. Ook citeert hij uit een recent persartikel en uit het reisadvies voor Egypte, waarin wordt bericht over de gevaarlijke veiligheidssituatie in de Sinai.

Vervolgens hekelt verzoeker dat hij op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor werd geconfronteerd met het gegeven dat toepassing zou worden gemaakt van de uitsluitingsclausule en dat hij evenmin ondervraagd werd over de bescherming die hem al dan niet door UNRWA kon worden geboden. Verzoeker licht dienaangaande toe: *“verzoekende partij werd heel oppervlakkig ondervraagd en ivm de UNRWA werd het gesprek heel oppervlakkig gevoerd, verzoekende partij kon melden dat haar vader voedingspakketten ontving die aan de ooms gestuurd werden (zij hadden tekort aan alles daar waar de vader nog een gedeelte van zijn loon ontving) en medische steun die zich echter beperkte tot*

basiszorgen. Voor een specialist kan de UNWRA niet voorzien hetgeen in het geval van het gezin van de verzoekende partij een ernstig probleem was, vermits de schoonmoeder, tweede echtgenoot van de vader aan ernstige ziekten lijdt die extra kosten met zich meebrengen en waardoor de wedde van de vader stevig ingekort is. Zowel omwille van de algemene leefs als veiligheidsomstandigheden heeft de vader zijn echtgenote en dochters naar Egypte moeten sturen, waar zij illegaal verblijven en volledig afhankelijk zijn van de hulp die haar door de vader wordt verleend. Verzoekende partij legt hiervan bewijzen neer, nl een medisch dossier ivm met haar schoonmoeder, de bankuitreksels van haar vader, de water en electriciteitsfacturen. De balans is uiteraard negatief."

In een volgende onderdeel gaat verzoeker in op zijn persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij merkt vooreerst op dat hij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met de kritiek die in de bestreden beslissing te lezen staat en laat gelden dat hij zich niet kan verweren indien hij *"niet eens de kans krijgt om het uit te leggen"*. Ook is verzoeker van oordeel dat *"de beweegredenen die ten grondslag liggen van de bestreden beslissing van het CGVS niet deugdelijk zijn en de bestreden beslissing niet kunnen dragen."*, waarna hij zijn verklaringen herhaalt en tracht aan te tonen dat zijn vrees voor Hamas wel degelijk gegrond is. Hij verwijst in dit verband ook uitgebreid naar de machtsstrijd tussen Hamas en Fatah en het feit dat de bevolking in Gaza hiervan het slachtoffer is.

Verzoeker besluit "(...) Dat indien de persoonlijke onveiligheid van de verzoekende partij in de eerste plaats moet worden afgeleid uit de persoonlijke problemen die te maken hebben met de HAMAS, deze persoonlijke onveiligheid eveneens uit de algemene onveiligheid en van de moeilijke levensomstandigheden moet worden afgeleid, waar in casu dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij persoonlijk geen daadwerkelijke "bij stand" kreeg van de UNWRA;

Hetgeen het CGVS impliciet toegeeft.

Dat tot slot dient eveneens te worden vastgesteld dat het CGVS geen enkel onderzoek geleid heeft wat betreft de persoonlijke onveiligheid van de verzoekende partij, gelinkt aan haar als marginaal beschouwde levenswijze. Zij draagt geen Moslim kledij, zij gaat niet naar de Moskee en spreekt zich vrijuit, voert kritiek, hetgeen niet wordt aanvaard door een zekere interpretatie van de Islam, die ook de interpretatie is van de Hamas die aan de macht staat.

Dat verzoekende partij voldoende bewijzen geleverd heeft van haar afkomst en coherente verklaringen heeft afgelegd, in de specifieke context van GAZA;

Dat zij derhalve als vluchteling dient te worden erkend."

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus daar hij om voormelde redenen vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het rapport "Gaza Ten Years later" van UNSCO (United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory) van 11 juli 2017, het document *"The humanitarian impact of the internal Palestinian divide on the gaza strip"* van OCHA van juni 2017, het artikel *"L'avenir incertain du Fatah de Mahmoud Abbas : un congrès pour rien?"* van Association France Palestine Solidarité van 4 januari 2017, bankuitreksels van verzoekers vader, een attest van het Rode Kruis waaruit blijkt dat verzoekers vader gedurende zeven jaar werd opgesloten in de gevangenis, een waterfactuur, een elektriciteitsfactuur, een medisch dossier van verzoekers stiefmoeder, een huurcontract en een document aangaande het te betalen onderwijsgeld voor verzoekers zussen.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de problemen die hij meemaakte door Hamas beperkt zijn in ernst en omvang en bijgevolg niet kan worden gesteld dat zij hem ertoe dwongen het UNRWA-mandaatgebied te verlaten, zoals wordt toegelicht, (ii) niet kan worden gesteld dat hij zich niet opnieuw naar het UNRWA-mandaatgebied kan begeven door het besef dat hij zijn mening niet kan geven daar uit zijn gedragingen niet blijkt dat internetpublicaties die kritisch zijn over Hamas een onontbeerlijk onderdeel zijn van zijn persoon gezien het relatieve gemak waarmee hij zich hiervan kon

weerhouden en bovendien blijkt dat hij bereid is een *modus vivendi* te vinden om om te gaan met de beperkingen die Hamas oplegt, (iii) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen en hoewel blijkt dat UNRWA financieringsproblemen heeft, deze problemen UNRWA niet beletten haar opdrachten in Gaza tot een goed einde te brengen, (iv) de door hem voorgelegde documenten de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin kunnen omkeren daar ze zijn herkomst, zijn studies, zijn betrokkenheid bij Fatah en een oproeping door Hamas ondersteunen, zaken die niet in twijfel worden getrokken en de communicatie met het magazine 972 aantoonde dat hij soms zaken op het internet publiceerde maar dat hij negatieve uitspraken over Hamas meed, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade, dat de grensovergang te Rafah in de periode van mei tot december 2016 telkens gedurende meerdere dagen per maand geopend was, dat ook in de maanden januari tot en met april 2017 de grensovergang één of meerdere dagen per maand geopend was en dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, (vi) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaat die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar de Gazastrook en (vii) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 juni 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig

ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het

Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn gehele familie Fatah-gericht is en dat verscheidene familieleden, waaronder zijn vader, voor de staatsgreep door Hamas hoge posities bekleedden binnen de Palestijnse Autoriteit. Verschillende familieleden hebben daardoor na de staatsgreep problemen gekend met Hamas, zo ook verzoeker en zijn gezin. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel kan worden gevolgd in diens oordeel dat de door verzoeker ondervonden problemen met Hamas beperkt zijn in ernst en omvang en derhalve onvoldoende zwaarwichtig zijn om gewag te maken van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, zodat niet kan worden gesteld dat deze problemen van dien aard zijn dat zij verzoeker ertoe dwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. De pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Immers, waar verzoeker meermaals wijst op de aanslepende machtsstrijd tussen Hamas en Fatah en het feit dat Hamas druk uitoefent op de jongeren om zich te handhaven, kan dit allerm minst volstaan om in zijn hoofde een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Hamas en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag aan te tonen dat de door hem geschetste problematiek met Hamas oploopt tot een situatie van persoonlijke onveiligheid.

Waar verzoeker nog opwerpt dat UNRWA hem geen bescherming kan bieden tegen bedreigingen, foltering en vervolgingen uitgaande van Hamas, benadrukt de Raad dat, daargelaten het feit dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dergelijke bescherming te behoeven, nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de "andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen" niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking "bijstand of bescherming" dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door "een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties" dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het opgehouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt.

Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van de UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: "*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*". Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast is met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte "andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR" is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen, alwaar hij in gebreke blijft.

In zoverre verzoeker daarnaast hekelt dat hij tijdens het gehoor niet werd geconfronteerd met de kritiek die in de bestreden beslissing te lezen staat en dat hij op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor werd geconfronteerd met het gegeven dat toepassing zou worden gemaakt van de uitsluitingsclausule, wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen slechts van toepassing is in het geval *“de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen”*, hetgeen *in casu* niet het geval is, en dient te worden benadrukt dat noch dit artikel, noch enige andere rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen.

In de mate verzoeker zich nog beroept op de algemene onveilige situatie in Gaza, alsook op de slechte economische situatie aldaar, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande wordt uiteengezet onder punt 2.14..

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. De Raad benadrukt te dezen andermaal dat verzoekers verklaringen niet in twijfel worden getrokken doch hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de door hem geschetste problematiek met Hamas oploopt tot een situatie van persoonlijke onveiligheid.

2.13. De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.14. De Raad leest in de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 30 januari 2017 en COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Activités de l'UNRWA”* van 15 februari 2017) dat Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt. Zowel Israël als Egypte hebben hun grenzen met Gaza gesloten. Van 2008 tot 2014 is het bovendien in de Gazastrook drie keer tot een zware escalatie van geweld gekomen. De humanitaire gevolgen van de jarenlange blokkade en van de laatste oorlog tussen Israël en Hamas zijn op alle vlakken desastreus geweest voor de burgerbevolking. Sedert de *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten, wat geleid heeft tot een nog diepere economische crisis en energiecrisis, is de humanitaire situatie in Gaza schrijnend. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan kan blijken dat de houding van de Israëlische autoriteiten ten aanzien van Gaza, en in het bijzonder wat betreft de blokkade die nu al tien jaar lang duurt, fundamenteel zou gewijzigd zijn of dat er in de nabije toekomst enige beterschap te verwachten valt, integendeel. Niettegenstaande verwerende partij stelt dat UNRWA haar taak nog altijd naar behoren kan uitvoeren, blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat de al dramatische humanitaire situatie in de Gazastrook sinds het staakt-het-vuren tussen Israël en Hamas van 26 augustus 2014 nog verder achteruit is gegaan, dat de wederopbouw wordt vertraagd door een gebrek aan financiële middelen en de Israëlische restricties op het invoeren van bouwmaterialen en dat UNRWA zelf in financiële problemen zit. Op 16 december 2016 beschreef Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties Ban Ki-Moon Gaza als een *“kruitvat”* waar twee miljoen Palestijnen *“gevangen zijn in een humanitaire tragedie”*. De Raad is dan ook van oordeel dat er omwille van de voortdurende en systematische schendingen van fundamentele mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhouden en het daardoor ontbreken van elementaire basisrechten, zoals blijkt uit de informatie waarop hij vermag acht te slaan, te dezen sprake is van onmenselijke en vernederende behandelingen ten aanzien van de burgerbevolking in Gaza.

Teneinde de bijstand van UNRWA te kunnen ontvangen moet de betrokken verzoeker ook in de mogelijkheid zijn om terug te keren naar het mandaatgebied. Hoewel uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 8 mei 2017, toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een terugkeer naar Gaza via de grensovergang met Egypte in Rafah in principe mogelijk is en dat er vanuit Caïro voorzien wordt in (onregelmatig) busvervoer naar de grensovergang, blijkt uit dezelfde informatie dat deze terugkeer via de grensovergang van Rafah in de praktijk helemaal niet probleemloos is. Ter terechtzitting bevestigt verwerende partij overigens dat een terugkeer naar Gaza niet meer mogelijk is. De Egyptische autoriteiten - waar Gaza dus in deze van afhankelijk is - openen de grensovergang van Rafah inderdaad slechts met mondjesmaat en de reisweg ernaartoe vanuit Caïro wordt sterk bemoeilijkt door de veiligheidsproblemen in de Sinai omwille van de aanwezigheid van extremistische gewapende groeperingen, die regelmatig aanslagen plegen. Het Commissariaat-generaal kan in de bestreden beslissing bezwaarlijk ernstig stellen dat Palestijnen uit de Gazastrook hierbij niet gevisieerd worden nu uit hoger aangehaalde informatie blijkt dat de pendeldiensten worden beveiligd door de Egyptische politie, die samen met het leger precies het doelwit vormt van deze aanslagen. In dergelijke omstandigheden kan niet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker op een veilige en normale wijze naar de Gazastrook kan terugkeren teneinde zich opnieuw onder de bescherming van UNRWA te plaatsen.

Dit oordeel wordt bevestigd door het door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde rapport *“Gaza Ten Years later”* van UNSCO (*United Nations Country Team in the occupied Palestinian territory*) van 11 juli 2017. De Raad leest daarin onder andere het volgende: *“Despite the Israeli unilateral disengagement from the strip in 2005 – including the withdrawal of its soldiers and settlers – Israel retains full control of all movement of people and goods to and from Gaza by sea, air and land, with the exception of a 12 km strip of border with Egypt which, since 2013 in particular, has also remained closed most of the time, due to the security situation in the Sinai. (...) Many of these measures are contrary to international law in that they penalize the entire population of Gaza, without regard to individual*

responsibility and thus amount to collective punishment. Moreover, the blockade has a serious impact on the human rights of the population in Gaza, notably their right to freedom of movement as well as economic, social and cultural, ultimately undermining an adequate standard of living. (...) The current access and movement regime put in place in late 2014 following the latest round of hostilities, included additional relaxations on both imports, exports and movement of people. Since 2015, some 200 rockets have been fired from Gaza into Israel. With the establishment of the temporary Gaza Reconstruction Mechanism (GRM), import of some 'dual use' item, mainly construction materials, was facilitated not just for international organizations, but also for individuals and for the private sector in order to respond to the vast needs for reconstruction following the 2014 hostilities. Commercial transfers from the Gaza to the West Bank also resumed, first for agricultural produce and later for textiles and furniture. In March 2015, the first exports from Gaza to Israel since 2007 were permitted. This undeniable progress nevertheless still falls far short of pre-2007 levels; in 2016 total exports and transfers of goods from Gaza remained less than 20% of what it had been in the first half of 2007, in part due to continued export restrictions and in part due to restrictions on import of material and equipment necessary for local production. The criteria and quotas for the passage of Palestinians in and out the Gaza were also expanded following the 2014 hostilities, and yet they remained mostly restricted to businesspeople, medical patients and employees of international organizations. While the number of Palestinians permitted to cross Erez more than doubled from 2014 to 2015, this trend reversed in the latter part of 2016, which saw a 13% drop compared to 2015. The decline continued throughout the first half of 2017, which saw an additional drop of 1.5% compared to the latter part of 2016. (...) Substantial human rights violations are also taking place in Gaza under Hamas's control. These occur not only during times of heightened tensions or when hostilities escalate but also become a feature of daily life. (...) (vrije vertaling: Niettegenstaande Israël zich heeft teruggetrokken uit de Gazastrook sinds 2005, heeft Israël de volledige controle over het (vrij) verkeer van mensen en goederen van en naar Gaza, zowel over zee, de lucht als het land, met uitzondering van een 12 km grens met Egypte, die meestal gesloten is omwille van de veiligheidssituatie in de Sinai. (...) Veel van de maatregelen zijn tegengesteld aan het internationaal recht vermits de hele populatie van Gaza collectief wordt gestraft zonder rekening te houden met individuele verantwoordelijkheid. De blokkade heeft een serieuze impact op de mensenrechten van de bevolking van Gaza, met name hun recht op vrij verkeer, evenals hun economische, sociale en culturele rechten, waardoor een adequate levensstandaard uiteindelijk wordt ondermijnd. (...) Sinds de laatste problemen in 2014 zijn er bijkomende tegemoetkomingen voor de import, export en het verkeer van mensen. Sinds 2015, werden een 200 tal raketten vanuit Gaza naar Israël afgevuurd. Met de oprichting van de voorlopige 'Gaza Reconstruction Mechanism', werd de import van bouwmaterialen versoepeld, niet alleen voor internationale organisaties, maar eveneens voor individuen en voor de privésector. Commerciële transfers van Gaza naar de Westbank werden hervat, eerst voor landbouwproductie en later voor textiel en meubels. In maart 2015 werd voor het eerst sinds 2007 export van Gaza naar Israël toegestaan. Deze vooruitgang die niet te ontkennen valt, is echter nog altijd veel lager dan het niveau van voor 2007; in 2016 bleef het totaal van export en transfers van goederen vanuit Gaza meer dan 20% minder dan in de eerste helft van 2007. Dit is enerzijds toe te schrijven aan de blijvende exportbeperkingen en anderzijds aan de importbeperkingen van materialen en gereedschappen die nodig zijn voor de lokale productie. Ook de criteria en quota's voor de doortocht van Palestijnen van en naar Gaza zijn verhoogd sinds de vijandigheden in 2014, maar meestal beperkt voor business mensen, zieken en leden van internationale organisaties. Waar het aantal Palestijnen die Erez mochten overschrijden meer dan verdubbelde vanaf 2014 tot 2015, verminderde deze weer in 2016 met 13%. De daling hield aan in het eerste deel van 2017, waarbij een bijkomende daling van 1,5% valt waar te nemen ten opzichte van eind 2016. (...) Er vinden eveneens ernstige schendingen van mensenrechten plaats in Gaza onder de controle van Hamas. Deze schendingen geschieden niet enkel in periodes van verhoogde spanningen of in periodes waarin vijandigheden escaleren, maar zijn een aspect van het dagelijkse leven geworden. (...)).

De Raad wijst er te dezen nog op dat uit de UNHCR "Note on UNHCR's Interpretation of Article 1 D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU qualification directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection" van mei 2013 blijkt dat naast de persoonlijke vluchtreden van de betrokken persoon nog andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de bescherming of bijstand van UNWRA heeft opgehouden te bestaan, zo onder meer praktische, juridische en veiligheidsobstakels die een terugkeer verhinderen zoals *in casu* het sluiten van de grensovergang (praktisch obstakel) en een gevaarlijke reisweg (veiligheidsobstakel).

2.15. In acht genomen wat voorafgaat dient te worden vastgesteld dat *in casu* verzoeker zich als Palestijn in de Gazastrook persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond/bevindt. Aangezien een (veilige) terugkeer naar de Gazastrook praktisch gezien nagenoeg onmogelijk blijkt,

dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten en dat het aldus het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is.

Gelet op artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient aldus vastgesteld dat verzoeker van rechtswege als vluchteling dient te worden erkend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS